

Internationale bestsellerauteur

BRAD THOR

Een Scot Harvath-thriller

BLACK ICE ZWART IJS

XANDER

THRILLER

PROLOOG

78°55'30"N 11°55'20"O
NOORDELIJKE IJSZEE
SPITSBERGENARCHIPEL

Helikopters, zo werd beweerd, vlogen niet. Ze dwongen de lucht gewoon klapwiekend tot gehoorzaamheid. Maar halverwege het vasteland van Noorwegen en de Noordpool leek het erop dat de lucht aan de winnende hand was.

Terwijl de hagel tegen de romp sloeg, schudde het hele toestel door de zoveelste windstoot van meer dan honderd kilometer per uur. De rotors gierden vervaarlijk onder het natuurgeweld. Er was een grens aan wat de helikopter aankon, en nu overschreden ze die grens.

Scot Harvath hoefde het water niet te zien om te weten dat de kolkende, grauwe oceaan vol witte schuimkoppen was. In dit gebied hoog boven de noordpoolcirkel, waar vochtige lucht uit het zuiden op ijzige poolwinden botste, vormden zich enorme depressies, die voor bizarre weersomstandigheden zorgden.

Als er iets mis zou gaan, was redding uitgesloten. Niemand op de Amerikaanse ambassade in Oslo, laat staan iemand in het Witte Huis, zou bevestigen dat Harvath zich daar bevond of dat zijn missie bestond.

Hij keek op zijn horloge, waarvan het glas gebarsten was. Op de rand zaten bloedkorstjes. Nog een heel klein stukje, dacht hij bij zichzelf. We zijn er bijna.

De pijn in zijn ribben negerend pakte hij zijn rugzak en opende die. Alles zat nog op zijn plek. Zorg goed voor je spullen, dan zullen je spullen goed voor jou zorgen. Dat was een mantra die hem al vele malen het leven had gered.

Onder zijn expeditiejack voelde hij het kille metaal tegen zijn huid drukken. Niemand wist of de merkwaardig gevormde sleutel, die aan een eind paracord hing, na zo'n lange tijd nog wel zou werken.

Zo niet, dan zouden alle gevaren en alle risico's voor niets zijn geweest, en de gevolgen zouden dodelijk zijn. Maar het was simpelweg geen optie om te falen.

Zo was de wereld waarin hij leefde. Hij was niet geïnteresseerd in gemakkelijke opdrachten. Sterker nog, hij had altijd de moeilijkste en gevaarlijkste missies gekozen.

Zo zat hij in elkaar. Hoe somber de vooruitzichten ook waren, hij gaf nooit op. Succes was de enige uitkomst die voor hem in aanmerking kwam.

Maar nu de helikopter opnieuw door een ijzige windstoot werd getroffen en hevig heen en weer zwaaide, begon hij toch te twijfelen.

Even later begon er vanuit de cockpit een alarm te loeien, en op dat moment wist Harvath zeker dat ze in de problemen zaten.

Maar de piloten wisten de controle over het toestel te herstellen. De heli slingerde nog steeds, maar lang niet zo hevig als eerst. Het leek erop dat alles goed zou komen.

Opeens was er een oorverdovend gekraak. Het klonk alsof het toestel door de bliksem was getroffen. Daarna brak de staartrotor volledig af en begon de heli onbeheersbaar omlaag te tollen.

Ze stortten neer.

1

OSLO DONDERDAG TWEEEËNZEVENTIG UUR EERDER

Er was maar één probleem met de zomer in Noorwegen: die duurde te kort.

Terwijl hij op zijn favoriete terras zat, hief Harvath zijn gezicht op naar de zon. De warmte deed hem goed. En hijzelf voelde zich goed, beter dan hij zich een hele tijd had gevoeld. Hij had de ontspanning van de afgelopen twee maanden echt nodig gehad.

Sølvi en hij hadden afwisselend in haar appartement in de stad en in zijn gehuurde vakantiehuisje aan de fjord gewoond, afhankelijk van haar agenda. Als een van de recent benoemde adjunct-directeuren bij de Noorse Inlichtingendienst, kortweg NIS, had ze het behoorlijk druk gehad.

Omdat ze vanuit het appartement gemakkelijker kon pendelen, verbleven ze door de week meestal in Oslo en vertrokken ze op vrijdag naar de fjord. Harvath had dat prima gevonden. Hij had ervan genoten de stad te leren kennen. Er waren volop musea en culturele bezienswaardigheden, en niet te vergeten geweldige bars, restaurants en cafés.

Als Sølvi niet te vroeg weg hoefde, gingen ze 's ochtends meestal hardlopen. Het weelderige pad door de groene zone langs de rivier de Akerselva was hun favoriet, net als het Ekeberg Beeldenpark. Om veiligheidsredenen wisselden ze de locaties voortdurend af en kwamen ze nooit twee dagen na elkaar op dezelfde plek.

Harvath beperkte zich niet tot hardlopen, maar was ook lid ge-

worden van een sportschool in hun wijk. Als ze in het vakantiehuis waren, ging hij graag een eind zwemmen.

De fysieke inspanning was heilzaam geweest. Na het verlies van zijn vrouw had hij zichzelf verwaarloosd en was hij vermagerd. Maar nu was hij weer op gewicht. Zijn conditie was weer helemaal op het oude niveau. En hoewel hij nog steeds alcohol dronk, was er een groot verschil met vroeger. Een halflege fles wijn kon dagen in de koelkast staan voordat ze die opdronken.

Kortom, hij was gelukkig. Dolgelukkig. Sølvi was een fantastische vrouw. Ze was niet alleen mooi, maar ook slim en verdomd getalenteerd. Eerlijk gezegd was ze waarschijnlijk slimmer en getalenteerder dan hij. Alleen dankzij zijn grotere ervaring kon hij haar de baas blijven. Maar dat kwam alleen doordat ze een stuk jonger was.

Ondanks het leeftijdsverschil hadden ze iets heel krachtigs gemeen, iets wat boven hun wederzijdse fysieke aantrekkingskracht uitsteeg. Haar verleden was even duister en problematisch als dat van hem. Ze hadden allebei zware klappen gekregen, maar hadden gezamenlijk een manier gevonden om er beter en sterker uit te komen.

Op de keper beschouwd was het vooral haar gevoel voor humor waar hij het meest voor viel. Daaruit bleek duidelijk hoe intelligent ze was.

Het was ook een mechanisme om te overleven. Het spionagevak kon extreem meedogenloos zijn, dat wist hij zelf maar al te goed.

Omdat ze geen betekenisvolle relaties onderhielden, raakten spionnen vaak gedesillusioneerd en kreeg cynisme de overhand. Velen vluchtten in de drank of andere verslavingen, en ook dat wist hij maar al te goed. Hij zou er alles aan doen om te voorkomen dat hem of Sølvi dat ook weer zou overkomen.

Hij wilde Sølvi gelukkig maken, even gelukkig als zij hem maakte. Je kreeg in het leven maar zelden een tweede kans, en hij was vastbesloten deze niet te verknallen. Daarom was het zo moeilijk om te bepalen wat hun volgende stap zou worden.

Het was een van de beste zomers van zijn hele leven. Ze hadden er ten volle van genoten. Bij het vakantiehuis hoorde ook een boot, en ze waren zo vaak als ze konden het water op gegaan. Hij had hem zelfs een paar keer gebruikt om Sølvi 's ochtends naar haar werk te brengen en haar bij de steiger naast hotel The Thief afgezet, vanwaar ze met een collega meereed naar kantoor.

Ze hadden barbecues en strandfeesten bezocht. Een wisselende mix van vrienden van de NIS en de CIA-post Oslo was in hun leven gekomen en weer verdwenen, zowel in de stad als daarbuiten langs de fjord. Er waren maar weinig weekends geweest waarin ze geen vrienden of kennissen hadden uitgenodigd of zelf ergens op bezoek waren geweest. Het was ontzettend leuk geweest, en het was niet verrassend dat niemand er een eind aan wilde maken. Maar op een gegeven moment kon dat niet anders.

Hij had al zijn ziekteverlof opgebruikt, evenals zijn vakantiedagen. Het was een understatement om te beweren dat de dienst hem 'dolgraag' terug zag komen. In feite had zijn baas hem in niet mis te verstane bewoordingen laten weten dat als hij de week daarop niet terug was, hij 'gecasseerd' zou worden.

De gebruikte term klonk bepaald onheilspellend. Niet 'ontslagen', niet het eufemistische 'afscheid nemen', maar 'gecasseerd', waarbij je de openlijke vernedering moest ondergaan dat je militaire onderscheidingen en je zwaard in aanwezigheid van je kameraden van je werden afgenomen.

Het was een ouderwetse term. Reuze ouderwets. Toch paste die precies bij de Koude Oorlogsveteraan aan wie hij rapporteerde.

Hij kon het de man niet kwalijk nemen dat hij hem terug wilde. Als hij in zijn positie had verkeerd, had hij er hetzelfde over gedacht. Eigenlijk verraste het hem zelfs dat hij zo lang weg had mogen blijven. En dat bemoeilijkte zijn volgende stap met Sølvi.

Het viel niet te voorspellen waar hij naartoe werd gestuurd, laat staan voor hoelang. In het algemeen kreeg hij opdrachten waarbij hij korte tijd weg bleef. Maar voorspelbaar waren ze nooit.

In een poging om hun relatie enige structuur te geven, zodat ze naar iets uit konden kijken, had hij een kalender uitgeprint.

Het idee was om bepaalde data te reserveren waarop ze allebei dachten samen te kunnen zijn. Verder hoopte hij dat hij tussen zijn opdrachten door naar Oslo kon komen om haar te zien. Nu ze promotie had gemaakt, werkte ze steeds op het hoofkwartier. Er was geen sprake van dat ze hem tijdens een van zijn missies in een hotel op een exotische locatie zou kunnen ontmoeten. In Noorwegen hadden ze nog de beste kans om bij elkaar te komen.

Het zou moeilijk worden, maar niet onmogelijk. Hij zou er alles aan doen om er een succes van te maken. En als hij zijn zinnen ergens op zette, zorgde hij dat het gebeurde.

De klok tikte ondertussen door, en hij wilde in de resterende tijd iets bijzonders doen. Ze hadden de laatste tijd veel afhaalmaaltijden gegeten, dus vanavond zou hij een echte Amerikaanse maaltijd bereiden. Een etentje voor hen tweeën. Het moest een avond worden die hij zich bleef herinneren en waar hij steeds aan terug kon denken, totdat ze weer bij elkaar zouden zijn.

Hij dronk zijn *kokekaffe* leeg, een licht gekoelde zwarte middagkoffie die in Noorwegen populair was. Hij stond op, zette zijn zonnebril op en liep kalmpjes over de keitjes van het Christianiaplein naar zijn favoriete slagerij.

Het was weliswaar een eindje lopen naar de markthal in Mathallen, maar was het de moeite waard. Annis Pølsemakeri had het beste vlees van de stad.

Bij het vakantiehuisje stond een oude rookoven die hij per se weer aan de praat had willen krijgen. Toen dat was gelukt, besloot hij een barbecue in Texaanse stijl te houden. Hij had vrienden gevraagd waar hij het allerbeste vlees zoals borststuk, ribbetjes en procureur kon halen, en iedereen had 'Annis' gezegd.

Het personeel was zo vriendelijk dat hij steeds weer terugkwam, ook al wilde hij alleen rundergehakt voor hamburgers kopen. Het waren grappige lui, die hem paardenvlees of rundertong probeer-

den aan te smeren en met de nodige humor hun Amerikaanse klant probeerden te choqueren. Ze hadden er geen idee van dat hij in de loop van zijn carrière veel walgelijker voedsel had gegeten.

Nadat hij een paar T-bonesteaks bij Annis had gekocht, wilde hij nog naar Vulkan Frukt og Grønt AS voor verse groenten. Hij ging ervan uit dat ze aardappelen en salades hadden. Hopelijk hadden ze ook verse maiskolven.

Als dat allemaal geregeld was, had hij alleen nog een fles wijn en een dessert nodig.

In de buurt van de markt zat een Vinmonopolet. Hij zou vast een fortuin voor een goede een Californische rode wijn moeten betalen, maar als ze die hadden, was hij van plan vooral niet op het prijskaartje te letten. Hun etentje moest zo Amerikaans mogelijk zijn.

Nu moest hij alleen nog bedenken wat het dessert zou worden. Appeltaart leek iets te vanzelfsprekend. Daar kwam bij dat hij weliswaar uitstekend kon grillen of roken, maar zeker geen bakker was.

Omdat Sølvi dol was op pure chocolade, besloot hij een dessert met dat ingrediënt te zoeken. In de markthal was een kraam die chocola verkocht, Sebastian Bruno geheten, maar het liefst had ze Belgische pralines. Hij bedacht dat hij daar onderweg naar uit moest kijken.

Als er na het etentje nog tijd over was, konden ze een film kijken. Ze kon enorm genieten van Hollywoodklassiekers. Tot nu toe hadden ze samen *Casablanca*, *Lawrence of Arabia*, *Psycho*, *The Godfather*, *On the Waterfront*, *North by Northwest* en *Citizen Kane* gezien. Vanavond wilde hij haar kennis laten maken met *The Night of the Hunter* uit 1955. Dat was geen vrolijke film, maar zeker een klassieker.

Een paar straten van de markthal vandaan zag hij een winkeltje waar ze luxechocola leken te hebben. Maar toen hij er nog vijftig meter vandaan was, stopte er een taxi, waar een spook uitstapte.

Harvath bleef abrupt staan zodra hij de man zag. Zijn ogen hadden hem vast voor de gek gehouden. De man die hij daar zag was dood.

Harvath had hem zelf omgebracht.

2

Hij had hem niet alleen gedood, maar was ook nog lang genoeg bij hem gebleven om zeker te weten dat hij niet meer leefde.

Hoe kon hij hem nu in godsnaam in levenden lijve zien? En wat deed de man in Noorwegen?

Er was maar één manier om daarachter te komen. Hij vergat zijn boodschappen en volgde hem op een veilig afstandje.

De man liep in een tamelijk kalm, zelfverzekerd tempo. Als Harvath niet getraind was geweest, had hij misschien niet opgemerkt dat de man af en toe controleerde of hij werd gevolgd.

Gelukkig had Harvath dat niet alleen opgemerkt, maar er ook op geanticipeerd en ervoor gezorgd dat hij niet gezien werd.

Hij volgde hem twee stratenblokken lang totdat ze een brede, drukke boulevard bereikten. Profiterend van een verkeerslicht dat op groen sprong, liep de man op het laatste moment snel naar de overkant, vlak voordat de auto's begonnen te rijden. Er restte Harvath niets anders dan te wachten. Als hij achter hem aan was gerend, zou hij zich hebben blootgegeven en was alles vergeefs geweest.

Terwijl hij stond te wachten, hield hij zijn blik strak op een tram gericht die voor het rode licht stopte. Voor zover hij kon zien, was de man niet ingestapt.

Toen het licht groen werd, hervatte Harvath zijn achtervolging. Maar eenmaal aan de overkant van de boulevard zag hij de man niet meer.

Er waren allerlei winkels, bars, restaurants en appartementencomplexen waarin hij had kunnen verdwijnen. Iets zei Harvath dat hij daar niet voor had gekozen. Hij liep nog altijd op straat. Het was alleen de vraag waar precies.

Verderop splitsten twee kleinere straten zich van de boulevard af, als spaken van een naaf. Als hij het bij het rechte eind had en de man in die richting verder was gelopen, had hij vijftig procent kans de juiste richting te kiezen.

De straat die het dichtst bij lag, was smaller, zodat het daar gemakkelijker was om vast te stellen of je werd gevolgd. Dat was de straat die Harvath zelf zou hebben gekozen.

Een half stratenblok verder realiseerde hij zich dat hij zich had vergist. Geen spoor van de man. Hij was vast en zeker de andere straat ingeslagen. Harvath draaide zich om, versnelde zijn pas en liep terug naar de boulevard.

Daar aangekomen beende hij naar het volgende kruispunt en sloeg kalmpjes de hoek om.

Ook deze straat leverde niets op. Harvath liep zonder succes de hele straat door. Zijn prooi was verdwenen.

Flink balend maakte hij aanstalten om terug te lopen, maar ineens zag hij iets.

Het was niet de man die hij zocht, en zelfs niet iemand die hij kende. Maar hij kon zich er niet van afwenden.

Oslo was een veilige stad, maar zoals overal waren ook hier problemen. En wat hij nu zag, was zeker niet in de haak. Dat voelde hij intuïtief aan.

Een oudere, goedgeklede vrouw werd door twee minder goed geklede mannen van in de midden twintig naar een geldautomaat geleid. De jongemannen hadden haar ieder bij een arm vast en keken steeds over hun schouder.

De blik in haar ogen zei Harvath alles wat hij moest weten. Dit waren geen padvindsters die een oud vrouwtje hielpen oversteken. Ze werd overvallen en was doodsbang.

Het leek een 'expresontvoering', waarover hij voor het eerst vanuit Mexico had gehoord. Criminele bendes grepen een slachtoffer vast en brachten de ongelukkige onder dwang naar de dichtstbijzijnde geldautomaat om deze daar zoveel mogelijk geld op te laten nemen.

Vandaag zou niet hun geluksdag zijn.

Hij bleef zo ver van hen vandaan dat hij geen argwaan wekte en wachtte tot ze bij de geldautomaat waren voordat hij in actie kwam. Hij wist dat de twee daar hun aandacht zouden verdelen. De een zou de vrouw onder druk zetten om zo snel mogelijk geld op te nemen, terwijl de ander een oogje in het zeil hield.

Harvath was er een meester in om niet op te vallen. Pas als hij vlak bij zijn belagers was, realiseerden die zich dat juist zij zich in grote problemen bevonden, als ze hem al zagen. Zo ging het ook bij deze geldautomaat.

Hij haalde zijn portefeuille tevoorschijn, haalde zijn bankpas eruit en stapte op het apparaat af. De jongen die als uitkijk fungeerde, stak zijn hand op en zei met een zwaar accent iets in het Noors. Wie deze kerel ook was, hij was niet in Noorwegen opgegroeid.

‘Sorry,’ antwoordde Harvath. ‘Ik spreek alleen Engels.’

‘Machine kapot,’ zei de man. ‘Zoek andere.’

Zijn Engels klonk al even beroerd als zijn Noors.

‘Ze blijven plakken.’ Harvath liep glimlachend op de geldautomaat af. ‘Soms hebben ze gewoon een tikje nodig.’

Hij liep verder, en de uitkijk kwam in beweging. Hij ging vlak voor hem staan en hield zijn handpalm tegen Harvaths borst om hem tegen te houden.

Contact. Het spel begon.

Omdat de man zijn hand naar Harvath had uitgestoken, vond Harvath dat het ongeleefd zou zijn om de uitnodiging niet te accepteren.

Harvath greep de pols van de uitkijk beet in een gewrichtsklem, bracht zijn hoofd omlaag voor het geval hij hem met zijn andere hand wilde stomp en drukte hem naar beneden. De man ging gelijk door zijn knieën.

Terwijl hij op het trottoir viel, stootte Harvath zijn rechterknie met kracht tegen de kin van de man, en sloeg hem bewusteloos. Op dat moment maakte zijn compagnon een fatale fout.

In plaats van de oude vrouw om te draaien en haar als schild te gebruiken, liet hij haar los en trok een mes. Het was duidelijk waarom deze twee gastjes overvallen pleegden en geen manager bij IBM waren.

Het pleitte voor de aanvaller dat hij een bedreven messentrekker was. Hij wist niet alleen hoe hij het wapen moest vasthouden, maar ook hoe hij op zijn tegenstander moest afgaan. Dit was niet zijn eerste messengevecht.

Maar Harvath was ook bij heel wat steekpartijen betrokken geweest. Hij had zelfs een vers litteken op zijn borst, dat hij de hele zomer met zonnebrandcrème had bedekt. Hij was niet van plan weer een steekwond op te lopen.

Bij de eerste uithaal van zijn tegenstander slaagde Harvath er niet in het lemmet voldoende af te weren. De punt van het mes miste zijn buik op een haar na.

Toen de aanvaller weer naar hem uitviel, was hij daarop voorbereid, maar de straatrover was zo snel dat hij hem maar moeilijk te pakken kreeg. Harvath wist zijn pols nauwelijks in bedwang te houden.

Terwijl hij dat deed trok de man het mes achter zich. Harvath bewoog met hem mee.

Toen de man probeerde het mes weer naar voren te stoten, draaide Harvath zijn pols om, zodat hij zichzelf een diepe snijwond in zijn knieholte toebracht.

De aanvaller schreeuwde het uit en liet het mes vallen, maar Harvath was nog niet klaar. Nog voordat het mes de grond raakte, bracht hij razendsnel zijn hand omhoog en trof de kaak van de man, zodat die achterwaarts tegen de geldautomaat aan viel.

Hij moest het toetsenbord geraakt hebben en de onderbroken transactie voltooid hebben, want een paar seconden later spuwde het apparaat een bankpasje en een stapel bankbiljetten uit.

Harvath gaf ze aan de oude vrouw, die verstijfd van schrik vlak bij hem was blijven staan.

‘Dank u,’ fluisterde ze. ‘Bedankt voor alles.’

‘Geen dank,’ antwoordde hij.

Toen hij zich omdraaide, naderden er van beide kanten politieauto’s met loeiende sirene. Daar had hij nu helemaal geen behoefte aan.

Hij wilde niets met de politie te maken hebben. Hij was de hele zomer buiten beeld geweest en had niemands aandacht getrokken. Hij wilde nu alleen nog maar in de achtergrond opgaan en verdwijnen.

Maar dat zat er niet in. Er hadden zich inmiddels de nodige omstanders verzameld en de politie had hem duidelijk in het vizier.

Terwijl hij de surveillanceauto’s zag naderen, probeerde hij zich ervan te overtuigen dat het in elk geval niet slechter kon worden.

Maar als hij in zijn leven iets had geleerd, dan was het wel dat het altijd nog slechter kon.